

Yes, Please! LIVE

STICHTING NIEUWE HELDEN

Een multimediale ode aan de erotische fantasie? Yes, Please!

Siebren Nachtergaele
Gezien op 01 augustus 2019
atelier kleinVerhaal, Oostende
TAZ#19

‘Seks met vijf mannen’. ‘Een trio’. ‘BDSM’. Het zijn maar enkele van de vele erotische wensbeelden die toeschouwers neerschrijven op een bord in de foyer van kleinVerhaal vzw. Toch is de foyer niet het toneel van een workshop rond erotiek. Het bord kadert in een onderzoek over erotische fantasieën. De performance ‘Yes, Please! Live’ van Stichting Nieuwe Helden is er de neerslag van: een interactieve, multimediale ode aan de erotische fantasie.

02 AUGUSTUS 2019

Onder artistieke leiding van Lucas De Man, tevens gastcurator van TAZ #19, creëert ‘Stichting Nieuwe Helden’ kunstprojecten en *urban actions* in de publieke ruimte. Zo installeerden ze tijdens het voorbije jaar op huishoudbeurzen, muziek- en kunstenfestivals in Vlaanderen en Nederland de caravan ‘Bolleke’, om er te luisteren naar de erotische fantasieën van *millennials*. Dat levert hen al meer dan honderd verhalen op, die ze registreerden op audio. Deze getuigenissen zijn de basis van een lopend onderzoek, dat al resulteerde in een performance, een podcast, een boek en een tentoonstelling. De performers van dienst zijn Lucas De Man en Elsa May Averill.

De voorstelling vangt aan met een conventionele *lecture performance*: een powerpoint-presentatie, die de performers van commentaar voorzien. Eerst gaat het over de geschiedenis van de omgang met erotiek. Daarna volgen de resultaten van alle research rond erotische fantasieën vanaf de jaren zestig tot nu. De performers vuren hierbij verschillende vragen af op het publiek, steeds doorspekt met een laagje humor. Dat blijkt essentieel om de interactie met het publiek aan te zwengelen en aan de gang te houden. Ik merk dat vooral de getuigenissen van de caravan Bolleke, eerder dan de resultaten van het historisch onderzoek, blijven hangen bij de kijkers, ook al bestrijken ze maar een klein deel van de uiteenzetting.

In ‘Yes, Please! Live’ gaat het niet louter om seksuele fantasieën, maar veeleer over schaamte, taboe en identiteit. Dit delen in een publieke theaterruimte is een delen in kwetsbaarheid.

‘Wie van jullie schaamt zich voor zijn erotische fantasieën?’, vragen de performers aan het publiek. Gegniffel, eerder dan instemmende blikken en geluiden, klinken op rondom mij. Uit onderzoek blijkt dan ook dat 97% van de mensen erotische fantasieën heeft en maar liefst 25% zich hierover schaamt. Wanneer na de uiteenzetting twee gasten het podium bestijgen om over hun erotische fantasieën te getuigen, wordt de voorstelling theatraal interessanter. De performers stellen de juiste vragen in een één-op-één dialoog met de gasten, waardoor we als het ware in caravan Bolleke zitten. Je hangt aan hun lippen. Het levert het meest kwetsbare moment van de voorstelling op.

Beide gasten bekennen dat ze in het verleden veel schaamte ervoeren en nog steeds een zekere schroom voelen om hun fantasieën te delen met het publiek. Dat des te meer omdat spreken over erotische fantasieën ook spreken over *queerness* , of homo- en biseksuele geaardheid inhoudt. In de westerse samenleving domineert immers nog steeds de witte hetero-normatieve identiteit. Door hierover openlijk te kunnen spreken met anderen, ervaren ze erkenning van hun identiteit. Zo wordt een taboe publiekelijk doorbroken.

‘Yes, Please! Live’ gaat zo niet louter om seksuele fantasieën op zich, maar veeleer over schaamte, taboe en identiteit. Door die gevoelens te delen in de publieke ruimte van een theater delen mensen ook elkaars kwetsbaarheid. Al van oudsher worden er erotische fantasieën gedeeld, maar in de afgelopen eeuw maakten allerhande morele voorschriften ze steeds moeilijker bespreekbaar. Totaal onterecht denk ik na deze voorstelling. Bij het buitenwandelen uit de zaal hoor ik een toeschouwer tegen een ander zeggen: “Ik wou eigenlijk ook mijn fantasieën delen met het publiek, het voelt zo bevrijdend en tegelijkertijd (h)erkenbaar aan.” Dit is ook wat deze voorstelling teweegbrengt: een ontwapenende openheid in en van elkaars kwetsbaarheid, die vooral weerklinkt uit de getuigenissen.